

## บทที่ 5

### นิทานสำหรับวัยรุ่น

นิทานเป็นเรื่องเล่าที่ทั้งผู้ใหญ่ วัยรุ่นและเด็กชอบ นิทานต่าง ๆ ได้มาจากวรรณกรรมแบบประเพณีกำหนด (Traditional Literature) วรรณกรรมประเภทนี้มีต้นกำเนิดมาจากพิธีกรรมดั้งเดิม ละคร ร้อยกรอง และการเล่านิทานในสังคมมนุษย์ นิทานสุภาสิต นิทานสอนคติธรรม บทสวดบูชา เทพปกรณัม และคติชาวบ้าน เป็นส่วนประกอบของวรรณกรรมแบบประเพณีกำหนด สำหรับคติชาวบ้านนั้นประกอบด้วยบทเพลง นิทาน ตำนาน และประวัติบุคคลต่าง ๆ สิ่งทีกล่าวแล้วนี้ สามารถนำมาเขียนเป็นนิทานสำหรับวัยรุ่นได้ทั้งสิ้น

นิทานที่จะมาให้ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นได้รู้จักกันว่าเขียนขึ้นใหม่มี 6 ชนิดคือ

1. นิทานพื้นบ้าน (Folktales)
2. นิทานสอนคติธรรม (Fables)
3. นิทานวีรบุรุษ (Epic Literature)
4. เทพปกรณัม (Myths)
5. นิทานชาดก (Jataka tales)
6. นิทานนานาชาติ (International Tales)

**1. นิทานพื้นบ้าน** นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่าทุกชนิดทั้งที่เป็นมุขปาฐะและเป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งเล่าสืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน ฉะนั้น ลักษณะของนิทานพื้นบ้านจึงเป็นดังนี้

- ก. เป็นเรื่องเล่าด้วยถ้อยคำธรรมดา เป็นภาษาร้อยแก้วไม่ใช่ร้อยกรอง
- ข. เล่ากันด้วยปากสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน แต่ต่อมาในระยะหลังเมื่อการเขียนเจริญขึ้น ก็อาจเขียนขึ้นตามเค้าเดิมที่เคยเล่าด้วยปากเปล่า
- ค. ไม่ปรากฏว่าผู้แต่งดั้งเดิมเป็นใครอ้างแต่ว่าเป็นของเก่าฟังมาจากผู้อื่นเล่าซึ่งเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในอดีตอีกต่อหนึ่ง

นิทานพื้นบ้านแบ่งออกเป็น 8 ชนิดคือ

1.1 นิทานประเภทเล่าซ้ำหรือนิทานไม่รู้จบนิทานชนิดนี้มีเนื้อเรื่องและวิธีเล่าเป็นแบบเฉพาะ เช่น เรื่องยายกะตาดปลุกถั่วปลุกงาให้หลานเฝ้า หลานไม่เฝ้ากามากินถั่วงา หลานไปหานายพรานให้ช่วยยิงกา ฯลฯ เป็นนิทานเล่าซ้ำ ส่วนเรื่องนกเลื้อกอธิปไตยเป็นนิทานไม่รู้จบ

1.2 นิทานสัตว์พูดได้ นิทานชนิดนี้แสดงให้เห็นความฉลาด ความโง่งของสัตว์เหมือน

อย่างมนุษย์นั่นเอง บางทีสัตว์พูดกับสัตว์ และบางทีสัตว์พูดกับมนุษย์ เช่น เรื่องเสือเฒ่า นกกระจาบ เลื้อยกับคนเดินทาง เป็นต้น

1.3 นิทานตลกขบขัน นิทานชนิดนี้สามารถแยกรายละเอียดได้อีก เช่น เกี่ยวกับคนโง่ คนฉลาด นิทานเกี่ยวกับสามภรรยา นิทานเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ได้แก่ การทำนา การเลี้ยงสัตว์ การตกปลา การล่าสัตว์ อย่างเช่นเรื่องคนโง่เอาวัวไปกินหญ้าบนหลังคา เรื่องหญิงชานาไปตลาด เรื่องแข่งกันโกหก เรื่องคนขี่เกี้ยว 3 คน เป็นต้น

1.4 นิทานอธิบายเหตุ เป็นนิทานที่อธิบายเกี่ยวกับสัตว์ว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หรือเกี่ยวกับประเพณีของมนุษย์ เช่น เรื่องจะเข้ทำไมจึงไม่มีลิ้น ทำไมกระต่ายจึงหางสั้น ทำไมหมากับแมวจึงไม่ถูกกัน ทำไมจึงต้องแหงนเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ทำไมจึงต้องตีเกราะเคาะไม้เมื่อพระราชทานอภัยโทษ

1.5 นิทานเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา เรื่องชนิดนี้เกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนา เรื่อง วิญญาณต่าง ๆ เรื่องเปรต เงือก นางไม้ ผีกระสือ ผีปอบ ผีโหด บูลุโสมเผ่าทรัพย์

1.6 นิทานรักโศกผจญภัย เป็นนิทานที่มีเรื่องรักใคร่เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น นางเอกถูกสาปพระเอกไปช่วยแล้วได้แต่งงานกัน เรื่องเช่นนี้พระเอกต้องเก่ง มีความสามารถและมีความมานะอดทน

1.7 นิทานเกี่ยวกับไสยศาสตร์เวทมนตร์ นิทานประเภทนี้เป็นนิทานที่แสดงถึงอำนาจเวทมนตร์คาถา เนื้อเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้กับปรปักษ์ที่มีฤทธิ์มาก เช่น การขานกอินทรีกินคนปราบมังกรเจ็ดหัว หรือเกี่ยวกับอาชภูติพิเศษ เช่น เรื่องกลองพระอินทร์ อาละดินกับตะเกียงวิเศษ การชุบคนตายให้ฟื้น เช่น เรื่องปลานู๋ทอง โสนน้อยเรือนงาม เป็นต้น

1.8 นิทานเรื่องสมจริง เป็นนิทานพื้นบ้านที่ให้ความสนุกสนานและน่าสนใจ มีความเป็นไปได้ในชีวิตจริง เช่นนิทานพื้นบ้านเรื่องแกนลอ หรือที่เรารู้จักกันในวรรณคดีเรื่องพระลอ แต่ นิทานพื้นบ้านประเภทนี้มีน้อยมาก

**2. นิทานสอนคติธรรม** นิทานประเภทนี้เป็นนิทานสั้น ๆ สอนคติธรรม ในเนื้อเรื่องจะเป็น สัตว์หรือสิ่งไม่มีชีวิตพูดได้อย่างมนุษย์ นิทานประเภทนี้มักมีเพียงเหตุการณ์เดียว นิทานสอนคติธรรมที่มีชื่อเสียงและเร้าใจมากที่สุด คือ นิทานอีสป ห้ายเรื่องมีข้อสรุปเป็นสิ่งสอนใจ เช่น เรื่องราชสีห์กับหนู สอนเรื่อง ผู้น้อยสามารถช่วยผู้มีอำนาจได้ เรื่องกระต่ายกับเต่า สอนเรื่องความเพียรพยายามและความประมาท เรื่องหมาป่ากับลูกแกะ สอนเรื่องคนพาลคนชั่ว เรื่องกระต่ายตื่นตูม สอนเรื่องการไม่มีสติ เรื่องคนตัดไม้กับเทพารักษ์ สอนเรื่องความซื่อสัตย์ และความโลภ นอกจากนี้ยังมีนิทานเทียบสุภาษิตอีกที่ให้คติสอนใจ เช่น เรื่อง โคนันทวิศาล สอนเรื่องปียาวาจา เรื่องพ่อกับลูก สอนเรื่องความสามัคคี และยังมีนิทานปัญญาตันตระที่สอน

เกี่ยวกับคตินิยม สิ่งควรประพฤติและไม่ควรประพฤติด้วย

**3. นิทานวีรบุรุษ** นิทานประเภทนี้จะเน้นคุณธรรม ความฉลาด ความสามารถและความองอาจกล้าหาญของบุคคล ส่วนมากเป็นวีรบุรุษของชาติ นิทานวีรบุรุษจะมีกำหนดสถานที่แน่นอนว่าเกิดขึ้นที่ใด บางครั้งอาจมีเรื่องเหนือธรรมชาติ เช่น อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ประกอบอยู่ก็ทำให้ผู้อ่านเชื่อว่าอาจมีความจริงได้ เช่น เรื่องท้าวแสนปม เรื่องพระร่วงวาจาสิทธิ์ เรื่องพระเจ้าสายน้ำผึ้ง เรื่องไกรทอง เป็นต้น นิทานวีรบุรุษของประเทศอื่น เช่น อินเดีย ได้แก่ เรื่องรามายณะ และเรื่องมหาภารตะ นิทานวีรบุรุษในยุโรป เช่น เรื่องยูลิสซีสผจญภัย และเรื่องกษัตริย์อาเธอร์กับอัศวิน เป็นต้น

**4. เทพปกรณัม** เป็นเรื่องที่ทำให้เรียนรู้ถึงความคิดของคนในสมัยก่อนที่มีจินตนาการหรือมีความเกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ที่เกิดตามธรรมชาติและสามารถอธิบายได้ว่า โลก ท้องฟ้า และพฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นได้อย่างไร การอธิบายเช่นนี้ทำให้เห็นจริงว่ามีสิ่งมีอำนาจซึ่งสามารถบังคับปรากฏการณ์ธรรมชาติหรือบันดาลให้เป็นไปตามที่ต้องการได้ สิ่งที่มีอำนาจเหล่านี้ได้แก่ เทพเจ้าทั้งหลายที่แสดงคุณลักษณะหลายประการ เช่น คุณธรรม ความฉลาด ความบริสุทธิ์ ความรัก เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีชีวิตเป็นอมตะ อยู่เหนือธรรมชาติ ถ้ามนุษย์เช่นสรวงบุษบาถูกต้องก็จะได้รับผลดีตอบแทน เทพปกรณัม แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

**4.1 เทพเจ้าแห่งธรรมชาติ** เป็นเทพเจ้าที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการสร้าง การอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล ลักษณะพิเศษของสัตว์ การสร้างโลก ดวงดาว และการโคจรของพระอาทิตย์พระจันทร์ เรื่องประเภทนี้ได้แก่ การสร้างดาวหมีใหญ่หมีเล็ก การเกิดของดาวลูกไก่ ทำไมนกจึงมีหลายสี ทำไมกบจึงไม่มีหาง การกำเนิดไฟ การทำให้เกิดฟ้าร้อง (รามสูร-เมขลา) การเปลี่ยนปี (ท้าวมหาสงกรานต์)

**4.2 เทพเจ้าที่เป็นวีรบุรุษ** เป็นการกล่าวถึงเทพเจ้าผู้กล้าหาญ มีความเก่งกล้าสามารถ เช่น เทพเจ้าของกรีกที่ชื่อซีอุส เทพเจ้าของอินเดีย เช่น พระอินทร์ พระพรหม พระอิศวร พระนารายณ์ เป็นต้น

**4.3 เทพเจ้าที่ลงโทษมนุษย์** เป็นเรื่องที่กล่าวถึงเทพเจ้าที่ลงทัณฑ์แก่มนุษย์ที่กระทำชั่วรวมทั้งเรื่องราวถึงเทพเจ้าด้วย เช่น เรื่องธรณีสูบ น้ำท่วมโลก มนุษย์ถูกสาปเป็นศิลา เจ้าป่าเจ้าเขา เจ้าที่ เจ้าพ่อ เจ้าแม่ เป็นต้น

**4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างเทพเจ้า** เป็นเรื่องขัดแย้งกันบ้าง เรื่องความรักบ้างที่เกี่ยวข้องระหว่างเทพเจ้าด้วยกัน ความอิจฉาริษยาและการต่อสู้ของเทพเจ้าอันทำให้เกิดความทุกข์ยากแก่มนุษย์ เรื่องของกรีกได้แก่ เทพซีอุสกับนางเฮรา เรื่องของอินเดีย ได้แก่ พระอินทร์กับท้าวไพจิตราสูร พระราหูกับพระอาทิตย์พระจันทร์ ท้าวกนกนากับหนุมาน พระอิศวรกับพระอุมา พระนารายณ์กับพระลักษมี เป็นต้น

5. **นิทานชาดก** ชาดกคือการเล่าเรื่องครั้งที่พระพุทธเจ้าทรงเวียนว่ายตายเกิดถือเอากำเนิดใน พระชาติต่าง ๆ ได้พบปะผลบุญภัยกับเหตุการณ์ดีบ้างชั่วบ้าง แต่ก็ได้พยายามบำเพ็ญบารมีติดต่อกันมามากบ้างน้อยบ้างโดยตลอด จนตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในพระชาติสุดท้าย

นิทานชาดกแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

5.1 **นิบาตชาดก** เป็นนิทานชาดกที่มีอยู่ในพระไตรปิฎกส่วนพระสูตรที่เรียกว่า ขุททกนิกาย นิบาตชาดกนี้ พระอรชณภิกษุได้ผูกเป็นเรื่องราวขึ้นและปัจจุบันนี้มีผู้เขียนเป็นวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นขึ้นหลายเรื่อง เช่น พระเวสสันดร พระสุวรรณสาม พระมโหสถ เป็นต้น

5.2 **ปัญญาสาชดก** เป็นชุมนุมนิทานเก่าแก่ที่เล่าสืบกันมาในเมืองไทยแต่โบราณ 50 เรื่อง พระภิกษุชาวเชียงใหม่รวบรวมแต่งเป็นชาดกไว้เป็นภาษามคธ ปัญญาสาชดกส่วนใหญ่ นำเค้าเรื่องมาจากนิทานพื้นบ้าน ปัจจุบันนี้มีผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นขึ้นหลายเรื่อง เช่น มโนห์รา สังข์ทอง นางสิบสอง เป็นต้น

6. **นิทานนานาชาติ** เป็นนิทานต่างประเทศที่ผู้รู้ได้แปลมาเป็นภาษาไทย ซึ่งมีทั้ง 5 ชนิดคือ นิทานพื้นบ้าน นิทานสอนคติธรรม นิทานวีรบุรุษ เทพปกรณัม และนิทานชาดก ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในภาษาต่างประเทศอย่างดีและมีทักษะในการใช้ภาษาไทยด้วย นิทานที่แปลจึงจะสมบูรณ์เพราะอุปสรรคในการแปลมีทั้งความไม่เข้าใจภาษาต่างประเทศอย่างถ่องแท้และแปลเป็นภาษาไทยที่อ่านเข้าใจยาก ทำให้วัยรุ่นไม่สนใจที่จะอ่านเรื่องเหล่านั้น

#### 7. **สิ่งควรพิจารณาของผู้เขียนนิทานสำหรับวัยรุ่น**

ผู้เขียนนิทานสำหรับวัยรุ่นควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ คือ

7.1 **การเขียนนิทานสำหรับวัยรุ่น** การเขียนนิทานสำหรับวัยรุ่นนั้นให้อ่านต้นฉบับนิทานหลาย ๆ ครั้งจนเข้าใจเรื่องอย่างทะลุปรุโปร่ง เข้าใจเนื้อเรื่อง สาระของเรื่องอย่างชัดเจน แล้วจึงนำมาเขียนใหม่ด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายและเหมาะสมกับความสนใจของวัยรุ่น และแทรกบทสนทนาลงไปบ้างเพื่อให้ผู้อ่านยิ่งขึ้น จะตั้งชื่อใหม่เพื่อสร้างความสนใจหรือคงชื่อเดิมไว้ก็ได้

7.2 **นิทานพื้นบ้าน** นิทานพื้นบ้านมีเนื้อเรื่องสนุกสนานเพลิดเพลินและแสดงแหล่งกำเนิดของเรื่องราวต่าง ๆ อาจเป็นตำนานเมือง สถานที่ ตำบลที่อยู่ หรืออธิบายเหตุต่าง ๆ ซึ่งทำให้วัยรุ่นเห็นความเฉลียวฉลาดของบรรพบุรุษของตน ก่อให้เกิดความชื่นชมในความเป็นชาติที่เก่าแก่ของตนด้วย นอกจากนี้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนาเป็นความคิดอันแยบคายของบรรพชนซึ่งทำให้อนุชนรุ่นหลังเป็นผู้อนุรักษ์ต้นไม้ ป่าไม้ แหล่งต้นน้ำลำธาร เช่น เรื่อง ปิตาคนางตานี ผีนางตะเคียน นางไม้ เทพารักษ์ เป็นต้น

7.3 **นิทานสอนคติธรรม** นิทานสอนคติธรรมมิใช่เพียงแต่ให้ความบันเทิงแก่วัยรุ่นเท่านั้น

ยังปลูกฝังจริยธรรมให้วัยรุ่นรู้จักดำรงชีวิตในทางที่ถูกต้องด้วย เช่น สอนเรื่องความไม่โลภ การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ความเพียร ความกตัญญู ความไม่ประมาท สิ่งเหล่านี้เมื่อวัยรุ่นเจริญขึ้นสู่วัยผู้ใหญ่ ความคิดคำนึงถึงคตินิยมยังจรจโรงใจอยู่เสมอไม่รู้ลืม

**7.4 นิทานวีรบุรุษ** นิทานวีรบุรุษเป็นเรื่องราวของผู้กล้าหาญอันเป็นการเสียสละเพื่อชาติ บ้านเมืองและแสดงความกล้าหาญของบุคคลเพื่อส่วนรวม เนื้อเรื่องเช่นนี้นอกจากให้ความบันเทิงแล้ว ผลพลอยได้ยังทำให้ปลูกฝังความรักชาติ รักประเทศ และอุทิศตนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมอีกเป็นอเนกประการ

**7.5 เทพปกรณัม** เทพปกรณัมเป็นเรื่องราวของเทพเจ้า ถึงจะมีได้เกี่ยวข้องกับมนุษย์โดยตรงแต่เนื้อเรื่องก็ตื่นเต้นเร้าใจ สิ่งแฝงเร้นอันเป็นประโยชน์แก่วัยรุ่นมีเป็นอันมาก ซึ่งวัยรุ่นอาจค้นหาได้จากการอ่านเรื่องเหล่านี้ นอกจากนั้นยังช่วยเจริญความคิดให้วัยรุ่นเกิดปัญญา คิดเปรียบเทียบเรื่องของเทพเจ้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตที่อยู่ในสมัยวิทยาศาสตร์ได้ด้วย เช่น เรื่องฟ้าร้อง ฟ้าแลบ (รามสูร-เมขลา) สุริยุปราคา จันทรุปราคา (พระราหูอมพระอาทิตย์พระจันทร์) เปรียบเทียบกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าและสามารถอธิบายได้ด้วยเหตุและผลตามความเป็นจริง

**7.6 นิทานชาดก** นิทานชาดกเป็นเรื่องราวที่มีคติและสอนศีลธรรมโดยสอดแทรกในเนื้อเรื่อง การนำนิทานชาดกมาเขียนเป็นวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่นนั้น ช่วยปลูกฝังให้วัยรุ่นแยกแยะสิ่งดีสิ่งชั่วจากเนื้อเรื่องอันเป็นการวางรากฐานสิ่งที่ตั้งมาให้แก่วัยรุ่นซึ่งจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในภายภาคหน้า

**7.7 นิทานนานาชาติ** นิทานนานาชาติอาจเป็นนิทานพื้นบ้าน นิทานสอนคติธรรม นิทานวีรบุรุษ เทพปกรณัม และชาดกก็ได้ ผู้แปลนิทานสำหรับวัยรุ่นควรเลือกแปลนิทานที่ให้ข้อคิดดี ๆ และสนุกสนานเมื่อแปลแล้วควรเรียบเรียงขึ้นใหม่เพื่อให้เหมาะกับวัยรุ่นด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย และผู้แปลจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ดีทั้ง 2 ภาษา คือภาษาที่แปลและภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 1  
นิทานพื้นบ้าน\*

**เกาะหนู เกาะแมวสงขลา**

---

\*ยุทศ เดชคำรณ. นิทานพื้นเมืองของไทย. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, 2521. หน้า 389-399.

## เกาะหนู เกาะแมวสงขลา

ในกาลอดีต ณ หาดทรายชายทะเลปัจจุบันของจังหวัดสงขลา มีชายหนุ่มยากจนผู้หนึ่ง มีอาชีพทำไร่ เขาเป็นคนซื่อสัตย์ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อบุคคลทั่วไป มีความสันโดษ พอใจในความเป็นอยู่ของตน ไม่ดิ้นรนทะเยอทะยาน

ดังนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมาเป็นปี ๆ ฐานะของเขาไม่ดีขึ้นเลยเคยเป็นอยู่อย่างไร ก็คงเป็นอยู่อย่างนั้น ทั้งเนื้อทั้งตัวมีไร่หนึ่งผืนกับผ้าขาวม้าเก่า ๆ ชิ้นหนึ่งเท่านั้น

ทุกวันนี้เมื่อเขารับประทานอาหารแล้วก็มุ่งหน้าไปทำไร่ผักของตนครั้นบ่ายหัวค่ำก็กลับบ้าน เมื่อรับประทานเสร็จ ได้กลับไปทำงาน เช่นนี้เป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเขาทำงานเสร็จแล้ว เขาเก็บผักมาตามที่ต้องการ พอดีซนั้นอากาศร้อนจัดเขาจึงแก้ไร่แปลงผักขาวม้าลงอาบน้ำในหนองใหญ่ข้าง ๆ สวน

พอหายร้อนแล้วจึงกลับขึ้นมา ทุ่งไร่ตามเดิม และบิดผ้าขาวม้าวางไว้บนกอหญ้า อารามรีบทำให้ลึมนึกถึงผ้าขาวม้า คงคว้าเอาแต่ท่อผักไปเท่านั้น คงทิ้งผ้าขาวม้าที่บิดเป็นเกลียววางอยู่บนกอหญ้า พอไปถึงบ้านก็รีบทำกับข้าว หุงหารับประทานอาหาร

กล่าวถึงพญาครุฑออกหากิน เมื่อบินผ่านมาในบริเวณนั้นมองลงไปเบื้องล่าง เห็นผ้าขาวม้าเปียกน้ำที่บิดเป็นเกลียวม้วนอยู่บนกอหญ้า คิดว่าเป็นงู จึงโฉบคว้าเอาผ้าผืนนั้นไป

ชายเจ้าของผ้าขาวม้า เมื่อทำงานเสร็จ นึกถึงผ้าที่ตนวางลืมนไว้ที่ข้างหนองน้ำได้ จึงรีบวิ่งไปโดยเร็ว แต่พอไปถึงปรากฏว่าผ้าผืนนั้นได้หายไปเสียแล้ว ทำให้เขารู้สึกเสียดายยิ่งนัก

เขาพยายามเดินเที่ยวค้นหาเท่าไรก็ไม่พบ เมื่อหาจนอ่อนใจแล้วจึงกลับบ้านของตนด้วยความหดหู่และเศร้าใจ เพราะผ้าผืนนั้นเป็นสิ่งที่มียค่าที่สุดของเขา “โอ ใครหนอช่างมาเอาของเราไปได้เขาคงไม่รู้ดอกว่า เรามีเพียงผืนเดียวเท่านั้น”

เมื่อหาไม่ได้ เขาก็ก้มหน้าเดินกลับบ้านด้วยความเสียดายและเผื่อครุ่นคิดไปตลอดทางว่า วันพรุ่งนี้ตนจะเอาผ้าที่ไหนดมาผลัดอาบน้ำได้เล่า ครึ่งรุ่งสางขณะที่เขากำลังนอนเพลินอยู่นั้น เขาต้องสะดุ้งตกใจตื่น เพราะมีเสียงคนมาเคาะที่ประตูกระท่อมของเขา

เขารู้สึกสงสัยเหลือเกิน ว่าใครหนอออกสู่ท่ามาร้องเรียกเขาตั้งแต่เช้าตรู่เช่นนี้ เขารีบลุกขึ้นไปเปิดประตูรับทันที ทันทีที่เขาเห็นเขารู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้ที่มาเคาะประตูร้องเรียกเขานั้นเป็นมาณพน้อยรูปงาม รูปร่างสมส่วน ประดับกายด้วยอาภรณ์อย่างดี

พอมาณพนั้นเห็นหน้าเขา มาณพรีบยกมือไหว้และกล่าวขึ้นว่า “ข้าพเจ้าต้องขอโทษท่านอย่างมาก ที่มารบกวนท่านในยามที่ท่านกำลังนอนอย่างสบายเช่นนี้” ด้วยความสงสัยเขาจึงตอบออกไปทันทีว่า “เปล่า ท่านไม่ได้มารบกวนข้าพเจ้าหรอก”

มานพหนุ่มผู้นั้นเดินก้าวเข้าไปหาเขาพร้อมกับยื่นผ้าขาวม้าส่งคืนให้ และพูดออกมาเบา ๆ ว่า "ข้าพเจ้าเดินผ่านมาพบผ้าไม่ทราบว่าเป็นของใครเลยหยิบไป เมื่อรู้ว่าเป็นของท่านจึงนำเอามาคืนให้"

พอเห็นผ้าขาวม้า เขาแบมือรับด้วยความดีใจ "ใช่แล้ว ๆ ผ้าของข้าพเจ้า ขอขอบคุณท่านมากที่ช่วยเก็บ แล้วยังช่วยนำมาส่งให้ เชิญท่านแวะเข้าไปพักและรับประทานอาหารร่วมกับข้าพเจ้าก่อนเถิด"

มานพน้อยขัดอ้อนวอนไม่ได้ จึงเข้าไปและร่วมรับประทานอาหารกับเขาอย่างตามมีตามเกิด ขณะร่วมรับประทานอาหาร เมื่อมองดูสภาพของบ้านแล้ว อุดสงสารไม่ได้

เพราะนอกจากจะเป็นกระท่อมแคบ ๆ ไม่มีเครื่องใช้อะไรตกแต่งแล้ว เขายังเป็นคนที่มิจิตใจรักใคร่สัตว์ โดยเลี้ยงสุนัขไว้ 2 ตัว และแมวอีก 1 ตัว สัตว์ทั้งสามอยู่กันอย่างดี ดูอ้วนท้วนสมบูรณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นน้ำใจอันเมตตากรุณาของเขา

ก่อนจะจากไป เพื่อตอบแทนคุณความดีของเขา มานพน้อยจึงหยิบเอาดวงแก้วออกจากพกมอบให้แก่ชายหนุ่ม พร้อมกับบอกว่า "เราขอมอบแก้ววิเศษลูกนี้ให้แก่ท่าน อำนาจวิเศษของแก้วลูกนี้ จะดลบันดาลให้ทุกสิ่งตามที่ท่านต้องการเสมอ จงรับไว้เถิด เราขอลาไปก่อน"

เขารับแก้วมาถือไว้ในมือ และกล่าวว่า "ข้าพเจ้าขอขอบคุณในความกรุณาอย่างใหญ่หลวงของท่านครั้งนี้ด้วย ข้าพเจ้าขอให้ผักของข้าพเจ้าจงงอกงามเจริญเติบโตเร็ว ๆ ก็แล้วกันก็พอ"

ขณะที่เขากล่าวออกมาด้วยความดีใจ มานพน้อยได้หายลับตาไปแล้ว หลังจากนั้นเขาก็ตรงไปยังไร่ผักของเขาทันที พอไปถึงไร่เขายืนตะลึง อุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ "เออ นี่สวนของใครนะ ผักจึงงอกงามเช่นนี้"

เขากวาดสายตาไปรอบ ๆ ความจริงมันก็สวนของเขานั้นเอง แต่ผักข้างงอกงามแปลกตาเหลือเกิน เขานั่งคิดสักครู่หนึ่งก็ระลึกได้ "เออ คงจะเป็นเพราะแก้ววิเศษที่มานพน้อยผู้นั้นมอบให้เราเป็นแน่"

หลังจากนั้นเขาก็ตัดและเก็บผักไปบ้าน เมื่อพบเพื่อนบ้านเดินสวนทางมาก็แบ่งผักให้ไป ชาวสวนผักเจริญงอกงามเป็นที่เลื่องลือทราบกันทั่วบริเวณหมู่บ้านแถบนั้น เวลามีการทำบุญขึ้นบ้านใหม่ชายผู้นี้ก็จะนำเอาผักของตนไปช่วย โดยไม่คิดค่าแต่น้อย

นอกจากนั้น ทุกครั้งที่เขาไป เขานำเอาแก้ววิเศษออกมาแล้วกล่าวดัง ๆ ว่า "วันนี้เป็นวันดี เป็นศรีมงคล ข้าพเจ้านำเอาแก้วลูกนี้มาช่วยชัยให้พรแก่ท่านเจ้าของบ้าน ขอให้ท่านจงประสบความเจริญมั่งมียิ่ง ๆ ขึ้นเถิด" นับแต่นั้นมา ครอบครัวนั้นก็เจริญมั่งมีตามคำกล่าวของเขาเสมอ โดยที่ชาวบ้านไม่ทราบเลยว่าแก้วลูกนั้นเป็นแก้ววิเศษ



กล่าวถึงพระเจ้ากรุงจีน เป็นกษัตริย์ผู้มีเดชาอำนาจมากพระองค์ปรารถนาอยากแผ่ อำนาจของพระองค์ ให้ยิ่งใหญ่ไพศาลออกไป วันหนึ่งพระเจ้ากรุงจีน ตรัสถามมหาบุโรหิต ประจำราชสำนักว่า

“ท่านโหราธิบดี ท่านจงลองตรวจดูชาตาราศีของเราซิว่าเป็นอย่างไร ช่วยตรวจดูว่า บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุขหรือไม่” มหาบุโรหิตได้ตรวจดูดวงชาตาแล้วพยากรณ์ว่า “ดวงชาตา ของพระองค์ขณะนี้ดีพะยะค่ะ แต่ในตำรากล่าวว่า”

พระเจ้ากรุงจีนฉงน รับตรัสถามออกไปโดยเร็ว “กล่าวว่าอย่างไรบอกมาเร็ว ๆ” โหราจารย์กราบทูลออกไปว่า “ในขณะนี้ยังมีของวิเศษอยู่ชั้นหนึ่ง ถ้าพระองค์ได้มา จะทำให้มีพระ บารมีแก่กล้ายิ่งนัก ของสิ่งนั้นตำรากล่าวว่า มีอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศเราพะยะค่ะ”

พระเจ้ากรุงจีนทราบทรงสรวลออกไป “เท่านั้นเองฯ ไม่ยาก ๆ เสนาจงจัดคนออกไปสืบ สวนดูที่ซี ว่าตามทิศทางที่โหรากล่าวไว้ มีของวิเศษอะไร สอบถามให้ทราบชัดเจน” เสนาก็กราบบังคมทูล แล้วลาออกไป

หลังจากนั้นไม่นาน เรือสำเภาต่างออกตระเวนไต่ถามไปเรื่อย ๆ ตามเมืองต่าง ๆ จนถึง หาดสงขลา พวกเรือได้ทราบเรื่องราวของแก้ววิเศษ ประกอบได้คิด พิจารณาไตร่ตรองใคร่ ครวญอย่างรอบคอบแล้ว จึงกลับไปกราบเรียนพระเจ้ากรุงจีนทราบทันที

พระเจ้ากรุงจีนทราบ เผ่าครุ่นคิดหาวิธีจะเอาแก้ววิเศษลูกนั้นมาเป็นของตน ครั้นจะ กริชายกทัพไปแย่งชิงเอาตรง ๆ ก็เกรงจะเกิดศึกระหว่างประเทศขึ้น ในที่สุด โหราจารย์แนะนำให้ พระองค์ส่งหนูซึ่งฝึกไว้เป็นพิเศษ ออกไปขโมยเอาแก้วมา หนูตัวนี้เรียกชื่อว่าหนูปากเหล็ก

เนื่องจากหนูปากเหล็กเป็นสัตว์ฉลาด คล่องแคล่วรวดเร็วเมื่อขึ้นเรือสำเภามา พอใกล้ จะเข้าเขตของไทย เรือสำเภาได้จอดหลบอยู่ข้าง ๆ เกาะกลางทะเล คนเลี้ยงหนูได้บอกเรื่องราว ให้หนูทราบแล้วจึงปล่อยหนูไปหนูปากเหล็กกระโจนลงทะเลว่ายน้ำตรงไปยังกระท่อมของชายนั้นทันที

เพราะไม่เคยคาดไว้ก่อนว่าจะมีผู้บงการร้ายหมายมั่น มาขโมยเอาแก้ววิเศษ เขาจึงเอา แก้ววิเศษนั้นวางไว้บนหิ้ง โดยไม่ระมัดระวังอะไร สำหรับสุนัข 2 ตัวชื่อตังกวนและน้อย ได้ ออกไปวิ่งเล่น ส่วนแมวก็ออกไปเที่ยวหาจับแมลงกินนอกบ้านเช่นกัน

ดังนั้นจึงเป็นโอกาสอันดีของหนูปากเหล็ก เข้าไปลักและคาบแก้ววิเศษว่ายน้ำกลับคืน ไปยังสำเภาของตน โหราธิบดีพอได้แก้วรีบเล่นเรือกลับ นำไปถวายพระเจ้ากรุงจีนทันที ผลของ แก้ววิเศษทำให้แผ่นดินร่มเย็นเป็นสุข เจริญรุ่งเรืองเห็นทันตา

ฝ่ายชายเจ้าของแก้ว เมื่อไปสวนปรากฏว่า ผักต่าง ๆ ที่เคยงอกงามเจริญเติบโต กลับ เหี่ยวเฉาตายสิ้น เขารู้สึกตกใจเป็นกำลัง รีบวิ่งกลับมาที่บ้านเพื่อดูแก้วของตนว่ายังอยู่หรือไม่ เมื่อมาถึงทราบ ว่า แก้วหายไปแล้ว เขาเสียใจยิ่งตะโกนเรียกหาเจ้าน้อย เจ้าตังกวน

และแมวมาเล่าเรื่องให้ฟัง สัตว์เหล่านั้นต่างเสียใจที่ตนเองเผลอเรือ ปล่อยปละละเลย ไม่เฝ้าดูแล จนกระทั่งของวิเศษหายไป

ทุก ๆ วันชายนี้จะระลึกถึงมานพเจ้าของแก้ว เขาอยากพบเพื่อจะแจ้งข่าวให้ทราบ เขา บ่นอยู่เสมอ ๆ ว่า เมื่อไรหนอเขาจะมาหากเขาจะมาเราจะเล่าความจริงให้เขาฟัง วันเวลาล่วงไป จนกระทั่งวันหนึ่ง พญาครุฑบินผ่านมา มองเห็นไร่ที่เคยอุดมสมบูรณ์เขียวฉ่ำลิ้น พญาครุฑ รู้สึกประหลาดใจ จึงแวะผ่านลงมาแล้วแปลงกายเป็นมานพน้อยเช่นเดิม เดินเข้าไปหาเขา

พอเห็นหน้ามานพนั้น ชายหนุ่มรีบวิ่งไปหาและรีบบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยเร็ว "โอท่าน ผู้มีน้ำใจกรุณา แก้วที่ท่านให้ข้าพเจ้าก่อนนั้น ถูกขโมยไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าเห็นแต่รอยเท้าของมัน ๆ พาเอาแก้วหนีลงหาด้วยลงทะเลไป ข้าพเจ้าคิดว่ามันคงเป็นหนู เพราะรอยเท้าของมันเป็นรอย เท้าหนูจริง ๆ"

มานพน้อยยิ้มนิ่ง และออกเดินตรวจดูรอยเท้าที่ยังคงเหลือปรากฏอยู่ แล้วหันหน้ามา บอก "ท่านจงกลับไปบ้านเกิด ฉันจะพื่อนำเอาแก้วกลับคืนมาให้" ว่าแล้วพญาครุฑก็โฉบทยาน ขึ้นบนท้องฟ้าบินบ่าหน้าตรงไปประเทศจีนทันที พอไปถึงจึงรำยมนต์เรียกเอาแก้ววิเศษกลับคืน มา

ครั้งได้แก้วกลับคืน มานพน้อยก็นำเอาแก้วนั้นมาส่งให้และบอกว่า "ท่านจงเก็บและ รักษาไว้ให้ดี เราขอลาก่อน" พอกล่าวจบร่างของมานพก็หายไป

เมื่อได้แก้วมา ไร่ผักก็เจริญงอกงามเช่นเดิม ด้วยเหตุนี้แก้วนั้นเขาจึงเก็บไว้กับตัวอย่างดี เวลานอนเจ้าน้อยและเจ้าตั้งกวางและแมวต่างจะคอยเฝ้าดูแลไม่ห่างเลย

ต่อมาทางพระเจ้ากรุงจีนได้ตรวจดูแก้ววิเศษของตน พบว่าแก้วนั้นหายไปเสียแล้ว พระองค์ตรัสสั่งให้หาพระโหราธิบดีมาทำนาย พระโหราธิบดีพยากรณ์ ก็ทราบทันทีว่าแก้วนั้นถูก เรียกกลับไปยังเจ้าของเดิมเสียแล้ว พระโหราธิบดีทูลว่า "แก้ววิเศษนั้น บัดนี้ได้กลับคืนไปยังที่ เดิมพะยะค่ะ" พระเจ้ากรุงจีนก็รัยนิ่ง ตรัสสั่งออกไปด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า "ท่านมหา อำมาตย์ ท่านจงเตรียมยกกองทัพเรือออกไป แล้วนำเอาแก้ววิเศษลูกนั้นมาให้เราจงได้ แม้จะ เกิดสงครามก็ยอม"

มหาอำมาตย์ก็มลงกราบ เรียกระดมพล ยกทัพเรือมุ่งตรงมายังสงขลาทันที แต่เพื่อมิ ให้เกิดการนองเลือดโดยไม่จำเป็นพระเจ้ากรุงจีน ตรัสสั่งพระโหราธิบดีว่า "ท่านจงนำเอาหนูปาก เหล็กให้ไปขโมยเอาแก้วกลับมาให้เราก่อน หากเอาไม่ได้จึงค่อยใช้กำลังในขั้นต่อไป"

กองทัพเรือแล่นรอนแรมเป็นเวลาหลายสิบวัน จนกระทั่งเรือล่องเข้าสู่ทะเลไทย จึง หยุดจอดเรือ ครั้นเวลาตีพระโหราธิบดีปล่อยหนูปากเหล็กไปลอบขโมยเอาแก้ววิเศษนั้นมาให้ตน ทันที

หนูปากเหล็กว่ายน้ำ แล้วค่อยลัดเลาะไปจนถึงกระท่อมของชายนั้น มันพยายามค้นหา แก้วเท่าไร ๆ ก็หาไม่พบ พอดีมันเห็นผ้าขาวม้าที่คาดเอวมีขอบผูกติดตัว มันจึงรู้ว่าแก้วนั้น คงจะซ่อนไว้ที่นั่นแน่

หนูปากเหล็กพยายามใช้ฟันอันคม เพะกัดจนผ้าขาด แก้ววิเศษร่วงตกลงสู่พื้น โดยไม่รอข้ามันรีบคาบแล้ววิ่งหนีออกจากกระท่อมไปโดยเร็ว อารามรีบร้อนทำให้สุนัข 2 ตัวตกใจ ตื่นและมองเห็นหนูคาบเอาแก้วไป โดยไม่รอช้า มันกระโจนเท่าและไล่จับ แมวได้ยืนสุนัขเท่า รีบออกกระโดดไล่ตาม แต่หนูปากเหล็กกำลังบ่ายหน้าว่ายน้ำข้ามน้ำออกสู่ทะเล โดยไม่รอช้า แมวรีบวิ่งไปตามหาดที่ยื่นล้ำไผ่ล่อออกไปกลางทะเล วกดักรออยู่ข้างหน้า พอหนูมาใกล้ แมวกระโจนลงน้ำ ไล่ตะครุบและใช้เล็บอันคมข่วนหลังหนูปากเหล็กเป็นแผลยาวโลหิตไหล หนูทนเจ็บไม่ได้ วิ่งหนีขึ้นเกาะแมวตามไปกัด หนูเจ็บมากจึงทิ้งแก้ว แล้วรีบตะกุกตะกวยว่ายน้ำหนีเข้าฝั่ง เพื่อเอาชีวิตรอด

เจ้าตั้งกวนกับเจ้าน้อย ได้วิ่งดักอยู่ด้านในใกล้ฝั่ง คอยสกัดหนูไว้ไม่ให้ขึ้นฝั่งได้ สัตว์ ทั้งสี่คงหนีและไล่กันจนกระทั่งเวลาสาย ยังคงจับกันไม่ได้ หนูเองก็บอบช้ำ แมวและสุนัขเองก็ เพลียจนเกือบจะหมดแรงอยู่แล้ว

บังเอิญขณะนั้น พญาครุฑเจ้าของแก้ววิเศษบินผ่านมามองเห็นกองทัพเรืออันมากมาย ของพระเจ้ากรุงจีน และมองเห็นสัตว์ทั้งสี่กำลังไล่กวดติดพันกันอย่างไม่ลดละ

เมื่อมองเห็นภาพเช่นนี้เข้า พญาครุฑรู้สึกเศร้าใจ และเห็นว่าไม่สมควรที่ตนจะมอบ แก้ววิเศษลูกนี้ให้ไว้ในโลกมนุษย์เพราะเมื่อแก้วลูกนี้ตกอยู่ ณ ที่ใด ที่นั้นจะประสบแต่เรื่องยุ่งยากไม่รู้จักหมดสิ้น ดังที่เห็นอยู่ในขณะนี้

เพื่อให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นยุติลงเพียงแค่นี้ พญาครุฑจึงสาปให้มวลสัตว์ทั้ง 4 กลายเป็น หิน หนูกลายเป็นเกาะหนู ตั้งอยู่หน้าแหลมสมิหลา แมวที่กำลังไล่ตามหลังหนูมา ได้กลายเป็น เกาะแมว สุนัขสองตัวกำลังวิ่งไล่ คอยดักอยู่ริมฝั่ง กลับกลายเป็นเขาตั้งกวน และเจ้าน้อย และ แก้ววิเศษที่ตกอยู่บนหาดได้กลับกลายเป็นหาดทรายสีขาวแวววาวคล้ายแก้ว ซึ่งเรียกว่าหาดแก้ว ดังคำกลอนกล่าวไว้ว่า (จากหนังสือวรรณรีเฉลิม)

เกาะหนูดูไกลสล้าง	ตระหง่านขวางกลางสงขลา
แหล่งพำนักพัคนาวา	สินค้ำมาจากแดนไกล
เกาะน้อยลอยผุดเด่น	ประจักษ์เช่นเกาะวิฟ้า
อยู่คล้อยหลังหนูมา	ช่วยเฝ้าขวางทางวารี
ส่วนแก้วที่แมวคาย	กลับกลายเป็นหาดมณี
เห็นขาวาวเหยียดชี้	งามเหลือที่จะรำพัน

หลังจากนั้นพญาครุฑก็บินผ่านไป นับแต่นั้นมา เรื่องของดวงแก้ววิเศษที่เคยมีก็สาป  
สูญไป คงเหลืออยู่แต่เนียบของเกาะหนู เกาะแมว หาดแก้ว เขาตั้งกวน และเขาน้อยเล่าสู่กัน  
ฟังตราบเท่าทุกวันนี้

**จากคำเล่าของ ชุนศิลป์กิจพิณณ์**

ศึกษาธิการจังหวัดสงขลา

ตัวอย่างที่ 2  
นิทานชาดก\*

**พระรถเสน-นางกัณฐี**

---

\*ทวีศักดิ์ ญาตประทีป. **นิทานในวรรณคดี**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2515. หน้า 12-16.

## พระรถเสน-นางกักริ

กักรินิราศร้าง

วานทวันในดินแดน

นางยักษ์ผูกพันแหว

อันพี่ปลัดน้องข้า

รถเสน

ด่านน้ำ

มอนโมจู วันนา

เร่ร่อนระเทहन

### โคลงนิราศหริภุช

พระรถเสนเป็นเรื่องหนึ่งอยู่ในปัญญาสชาดก ก่อนที่ภิกษุชาวเชียงใหม่จะเขียนเป็นปัญญาสชาดกนั้น เรื่องพระรถเสนเป็นนิทานพื้นเมืองมาก่อน ซึ่งเรารู้จักกันในนาม พระรถเมรีบ้าง นางสิบสองบ้าง เนื้อเรื่องกินใจ ซึ่ให้เห็นความรักและกตัญญูของลูกที่มีต่อแม่และป้า แม่แต่สำนวนไทยบางสำนวนก็มาจากเรื่องนี้ เช่น ภาษีแปลงสารเป็นต้น สำหรับวรรณคดีไทยที่นำมากล่าวอ้างถึงนั้นอ้างในทางการพลัดพรากจากกันทั้ง ๆ ที่ยังรักกันอยู่ เนื้อเรื่องมีดังนี้

มีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อหน้ท อยู่ในบ้านสมิทธคามเป็นคนมีทรัพย์สมบัติมากแต่ไม่มีบุตร เศรษฐีจึงรำพึงในใจว่า เราไม่มีบุตร เราจะต้องอธิษฐานขอบุตร คงจะได้สมปรารถนาบ้าง คิดแล้ว เศรษฐีจึงนำกล้วยสิบสองผลทูนศีรษะไปถวายพระที่วัดและอธิษฐานขอบุตร ต่อมาภรรยาของเศรษฐีก็มีบุตรหญิงรวมทั้งสิ้นสิบสองคน จนทรัพย์สมบัติที่มีหมดสิ้น บ่าวไพร่พากันหนีหาย เศรษฐีคิดว่าเป็นเพราะบุตรหญิงสิบสองคนนั่นเองที่ทำให้ตนยากจนลง จึงพาบุตรหญิงทั้งสิบสองคน ารทุกเที่ยวพาไปปล่อยในป่า แล้วตนเองก็ลอบหนีกลับมาบ้าน

นางสิบสองคนพากันค้นหาบิดาในป่า จนกระทั่งถึงสวนของนางยักษ์สังฆมาร ขณะนั้น นางยักษ์สังฆมารที่เยวเล่นอยู่ในสวนได้เห็นนางสิบสองคนก็เกิดความรักใคร่จึงพามาเลี้ยงไว้เหมือนน้องสาวทั้งสิบสองคน วันหนึ่งพี่สาวใหญ่ได้เห็นนางยักษ์กินเนื้อคน จึงบอกแก่น้อง ๆ ว่า พวกเราเข้ามาอยู่ในเมืองยักษ์แล้ว พวกน้องสาวได้ฟังก็ตกใจกลัว พากันหนีไปทั้งสิบสองคน นางยักษ์กลับมาไม่พบนางสิบสองจึงออกติดตาม นางสิบสองหนีไปไม่ไกลนัก แลเห็นนางยักษ์ตามมาเกิดความกลัว พากันวิ่งไปหาช้าง อ้อนวอนให้ช้างหาที่ซ่อน นางยักษ์ถามช้างว่าเห็นนางสิบสองหรือไม่ ช้างก็บอกว่าไม่เห็น นางยักษ์ก็กลับไป ต่อมานางยักษ์กลับมาอีก นางสิบสองขอให้ม้าและโคช่วยหาที่ซ่อนให้จนปลอดภัย นางสิบสองออกจากที่ซ่อนเที่ยวตั้งต้นเดินทางมาจนถึงกุตารนคร เห็นต้นไทรขึ้นอยู่ริมสระใหญ่ ต่างพากันขึ้นไปนั่งพักบนต้นไทรนั้น

กล่าวถึงพระเจ้ารถลธิธิ ครองราชสมบัติอยู่ในกุตารนคร ได้พระราชทานหม้อน้ำทอง แก่นางค่อมทาสีคนหนึ่งสำหรับตักน้ำสรงถวาย นางค่อมทาสีถือหม้อน้ำทองไปถึงสระนั้น ได้เห็นรัศมีของนางสิบสองฉายส่องสว่างมาถึงตนจึงสำคัญตนผิดคิดว่าตนมีบุญมาก ไม่สมควรจะเป็น

ทาสีตักน้ำจืดทูปหม้อน้ำทองเสียบ เมื่อนางค่อมทาสีกลับมา พระรถลลิตไม่เห็นว่าหม้อน้ำทอง ก็พระราชทานหม้อน้ำเงินให้ใหม่ นางค่อมไปยังสระนั้นเห็นตัวนางงดงามเหมือนคราวก่อนเลยทูปหม้อน้ำเงินนั้นอีก พระรถลลิตพระราชทานหม้อน้ำทำด้วยหนังให้ไปใหม่ นางค่อมไปยังสระเห็นเหมือนเช่นคราวก่อนนางโกรธจึงทูปหม้อน้ำหนังทูปเท่าไรก็ไม่แตก นางสิบสองนั่งอยู่บนต้นไม้เห็นนางค่อมทำเช่นนั้นกลับหัวเราะไม่ได้จึงพากันหัวเราะ นางค่อมได้ยินเสียงหัวเราะ เงยหน้าขึ้นไปดู แลเห็นนางสิบสองงดงามมาก รีบกลับมาราบทูลพระเจ้ารถลลิตให้ทรงทราบ

พระเจ้ารถลลิตทรงทราบ จึงเสด็จออกมาที่ต้นไทร ครั้นทอดพระเนตรเห็นนางสิบสองมีรูปโฉมงาม ก็โปรดให้นำวอทองมารับเข้าไปในพระราชวัง จัดอภิเษกนางทั้งสิบสองให้เป็นมเหสี นางยักษ์สันธมารทราบนางสิบสองได้เป็นมเหสีของพระเจ้ารถลลิต มีความแค้นใจนัก จึงลำแดงฤทธิ์ออกจากเมืองคชปุระไปยังเมืองกุตارانคร ครั้นถึงต้นไทรใหญ่ริมสระ นางจึงแปลงกายเป็นหญิงสาวนั่งอยู่บนต้นไทร เมื่อนางค่อมไปตักน้ำในสระ เห็นรัศมีฉายแสงขึ้นไปบนต้นไทรเห็นนางแปลงงดงาม นางค่อมรีบกลับไปกราบทูลพระเจ้ารถลลิตทราบ พระเจ้ารถลลิตรีบเสด็จไปพร้อมข้าราชการ • ครั้นถึงต้นไทรทอดพระเนตรเห็นนางแปลงมีรูปโฉมงามกว่านางสิบสอง จึงรีบสั่งให้พนักงานจัดวอทองมารับนางไปไว้ในพระราชวัง จัดอภิเษกให้นางเป็นอัครมเหสี

นางสันธมารคิดแค้นนางสิบสองอยู่เสมอ อยู่มาไม่ช้านางแกล้งเป็นไข้นอนร้องครวญคราง พระเจ้ารถลลิตทรงทราบจึงตรัสถามถึงอาการไข้ แล้วให้หมอรักษาอาการไข้ของนาง หมอรักษาเท่าใดก็ไม่หาย นางเห็นว่าพระเจ้ารถลลิตรักนางมาก นางจึงกราบทูลว่า โรคของนางนี้จะรักษาด้วยไอสโตโคคงไม่หาย ถ้าโปรดควักตานางสิบสองเมื่อใดโรคนี้อาจจะหายได้แน่แท้ พระเจ้ารถลลิตหลงรักนางสันธมารมาก ทรงยินยอมทำตาม ทรงเรียกนางสิบสองเข้ามาแล้วควักลูกตานางสิบสองออกจนหมดสิ้นวันแต่คนสุดท้าย ควักออกได้เพียงข้างเดียว ครั้นแล้วนางเอาลูกตานางสิบสองฝากให้นางกำริธาของนางเก็บไว้ที่เมืองคชปุระ จากนั้นนางก็หายประชวร เมื่อนางสิบสองทราบแล้ว พระเจ้ารถลลิตจึงสั่งให้อำมาตย์พานางสิบสองไปขังไว้ในอุโมงค์ นางสิบสองตั้งครรภ์ทุกนางเมื่อครบกำหนดนางผู้พี่ทั้งสิบเอ็ดคนก็คลอดบุตรออกมาตามลำดับด้วยความอดอยากนางได้ฉีกเนื้อลูกแบ่งกันกิน ส่วนนางน้องสุดท้องได้นำเนื้อนั้นมาย่างเก็บไว้ ครั้นถึงคราวนางคลอดบุตร จึงแบ่งเนื้อที่ได้มาให้พี่ ๆ ไป แล้วนางก็เลี้ยงบุตรน้อยของนางจนเติบโตใหญ่ ให้ชื่อว่า รถเสน

พระรถเสนเจริญวัยขึ้น จึงถามมารดาว่า มาอยู่ในอุโมงค์นี้ทำไม มารดาบอกว่าบิดาให้นำมาขังไว้ พระรถเสนสงสารมารดามาก จึงเสด็จลุดออกจากอุโมงค์เพื่อหาเลี้ยงมารดาและบิดา พระรถเสนออกมาเที่ยวเล่นไปที่ต่าง ๆ พบเด็กเลี้ยงโคชวนไปสนามชนไก่ พระรถเสนไปดูชนไก่

จึงทำพินกับเด็กเลี้ยงโคว่า ถ้าตัวเราแพ้พินจะให้แก้วแหวนเงินทอง ถ้าชนะพินขอเพียงข้าวสิบสองห่อ ในที่สุดพระรถเสนชนะได้ข้าวสิบสองห่อ พระรถเสนจึงนำข้าวสิบสองห่อไปให้มารดาและป้าในอุโมงค์ พระรถเสนเที่ยวพินนำข้าวสิบสองห่อมาให้แม่และป้าทุก ๆ วัน

พระรถเสนเที่ยวพินกับคนทั้งหลาย จนมีชื่อเสียงปรากฏไปทั่ว ความทราบถึงพระเจ้ารถลลิตี พระองค์จึงรับสั่งให้อำมาตย์นำตัวพระรถเสนเข้าเฝ้า เมื่อพระรถเสนเข้าเฝ้าพระราชบิดาแล้ว พระเจ้ารถลลิตีตรัสชวนเล่นสกาพินั้น พระรถเสนกราบทูลว่า ถ้าข้าพระบาทแพ้พระองค์แล้วจะยอมถวายตัวเป็นข้ารับใช้ ถ้าพระองค์แพ้ ข้าพระบาทขอพระราชทานข้าวสิบสองห่อ พระเจ้ารถลลิตีเล่นสกาแพ้พระรถเสนถึงสองครั้ง พระองค์จึงทรงพระราชทานข้าวสิบสองห่อให้พระรถเสนตามสัญญา พระรถเสนรับข้าวสิบสองห่อนั้นนำมาให้มารดาและป้าในอุโมงค์ รุ่งขึ้นพระเจ้ารถลลิตีรับสั่งให้พระรถเสนเข้าเฝ้าอีกและถามถึงบิดามารดาพระรถเสนกราบทูลว่าบิดาชื่อพระเจ้ารถลลิตีมารดาคือน้องสุดท้องของนางสิบสอง พระเจ้ารถลลิตีทรงยินดีที่ได้พบโอรสของตน นางยักษ์สันธมารนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ ๆ เห็นดังนั้นนางมีความร้อนใจมาก เมื่อกลับมาถึงที่อยู่ของนาง จึงแกล้งทำเป็นไข้ พระเจ้ารถลลิตีทรงทราบก็ให้หมอรักษานาง แต่หมอมรักษาเท่าใด ๆ โรคก็ไม่หาย นางจึงกราบทูลว่ายาที่จะรักษาโรคให้หายได้นั้นมีอยู่ในเมืองคชปุระ พระเจ้ารถลลิตีดีพระทัย รับสั่งให้อำมาตย์ป่าวร้อง หากคนอาสาไปเอายาที่เมืองคชปุระ แต่ไม่มีใครรับอาสา นางสันธมารกราบทูลพระเจ้ารถลลิตีว่า ไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะไปได้นอกจากพระรถเสนผู้มีบุญญาธิการมาก พระเจ้ารถลลิตีรับสั่งให้พระรถเสนเข้าเฝ้า และทรงเล่าเรื่องให้ฟัง พระรถเสนจึงรับอาสาว่าจะไปนำยาที่เมืองคชปุระมาให้ แต่อ้างว่าไม่มีใครเลี้ยงดูแม่และป้า พระเจ้ารถลลิตีรับสั่งว่าจะดูแลนางสิบสองให้ พระรถเสนรับอาสาแล้วจึงเลือกม้าได้ตัวหนึ่งชื่อ พาตี พระรถเสนไปหานางสันธมารเพื่อขอทราบชื่อยา นางสันธมารบอกว่ายานั้นชื่อ มะม่วงไม่รู้หาว มะนาวไม่รู้โห่ แล้วนางก็เขียนสารผูกคอม้าไปให้เมืองคชปุระ

พระรถเสนเดินทางไกล จนถึงอาศรมของฤาษี แล้วลงจากหลังม้าปล่อยม้าให้หาหญ้าและน้ำกิน สำหรับตนเองด้วยความเหน็ดเหนื่อยจึงหลับไป ฝ่ายฤาษีได้ยินเสียงฝีเท้าม้าก็สงสัยจึงออกมาดูเห็นม้าเดินอยู่จึงเข้าไปลูบหลังเห็นมีหนังสือผูกคอม้าไว้จึงหยิบมาอ่านดู ในหนังสือนั้นมีความว่ากังรีลูกรักแม่ส่งลาภมาให้ คือพระรถเสนผู้ถือหนังสือนี้ ถ้ามาถึงกลางวันจงกินกลางวันมาถึงกลางคืนจงกินกลางคืน พระฤาษีอ่านดูรู้ว่าพระรถลลิตี จะใช้ให้ลูกไปตาย จึงคิดช่วยโดยแปลงสารใหม่ว่า กังรีลูกรัก แม่ส่งลาภมาให้ คือพระรถเสนผู้ถือหนังสือนี้ ถ้ามาถึงกลางวันจงรับกลางวัน มาถึงกลางคืนจงรับกลางคืน เจ้าจงถนอมพระรถเสนนี้อย่างสามีที่รักของเจ้าแล้วฤาษีก็ผูกสารนั้นไว้กับคอม้าตามเดิม ฤาษีปลุกพระรถเสนถามถึงบิดามารดา พระรถเสนเล่าให้ฤาษีฟังทุกประการ ฤาษีได้ฟังแล้วก็ประสาทพรให้พระรถเสนจงเดินทางไปได้และปลอดภัย



พระรถเสนลาพระฤาษีออกเดินทางมาจนถึงเมืองยักษ พวกยักษพากันวิ่งไล่หวังจะจับกิน พระรถเสนจึงแก้หนังสือที่คอม้าขว้างไป พวกยักษอ่านหนังสือแล้วจึงเชิญพระรถเสนเข้าเมือง และแจ้งเรื่องให้นางกัทรินทราบนางกัทรินทราบเรื่องรีบออกมาต้อนรับโดยเร็ว ครั้นเห็นพระรถเสนมีรูปโฉมงดงาม นางให้เกิดความรักใคร่ จึงเชิญให้พระรถเสนเสด็จไปพักบนปราสาท แล้วสั่งให้เสนาบตีตกแต่งพระนครให้งดงามจัดการอภิเษกพระรถเสนเป็นพระเจ้าแผ่นดินและอภิเษกนางเป็นมเหสีครองราชสมบัติในเมืองคชปุระด้วยความผาสุก

ล่วงมาได้เจ็ดเดือน พาสีเข้าไปเตือนพระรถเสนขอให้กลับเมืองกุตาร แต่พระรถเสนอดื้อน พาสีจึงบอกว่าจะกลับเมืองกุตาร พระรถเสนจะอยู่ที่อยู่ที่คนเดียว พระรถเสนทรงรู้สึกพระองค์ คิดถึงพระมารดา รุ่งเช้าแสวงหาเป็นประจวบ นางกัทรินทรงมีใจทุกข์ร้อน สั่งให้แพทย์ประกอบพระโอสถถวาย แต่พระรถเสนยังมีพระอาการทรงกับทรุด นางจึงกราบทูลให้เสด็จประพาสอุทยาน ชมนก ชมไม้ แล้วกลับพระนคร ครั้นถึงเวลาพระองค์มีรับสั่งให้พนักงานนำดนตรีมาประโคมพ้อนรำขับร้องถวาย พระองค์เสวยพระกระยาหารและโปรดให้นางกัทรินมีสุราพระองค์แสวงหาเป็นสหายสุรากับนางแต่แท้จริงไม่ได้สหาย เมื่อนางกัทรินเฝ้าพระองค์ทรงหลอกถามถึงห่อลูกตานางสิบสอง ห่อยารักษาตา ยาไปรยลงไปเป็นภูเขา เป็นไฟป่า เป็นลม เป็นฝน เป็นเมฆ และเป็นแม่น้ำใหญ่ ยามะม่วงมีรูหัว มะนาวมีรูโพ่ นางกัทรินก็บอกให้ทุกประการ ครั้นนางกัทรินหลับไหลไม่ได้สติ พระรถเสนทรงเก็บเอายาต่าง ๆ แล้วรีบขึ้นพาสีหนีไปในเวลากลางคืน

รุ่งเช้านางกัทรินตื่นขึ้น ไม่เห็นพระรถเสนก็ตกใจ เทียวค้นหาจนทั่วไม่พบ จึงรู้ว่าพระองค์หนีไปแล้ว นางสั่งให้พวกยักษรีบติดตามสามีนมาทันพระรถเสน พระรถเสนจึงไปรยยาเป็นภูเขาขวางไว้ นางก็ติดตามข้ามไปได้ พระรถเสนไปรยยาทีละห่อ นางก็ติดตามมาได้ จนในที่สุดพระรถเสนไปรยยาเป็นแม่น้ำใหญ่ นางไม่สามารถข้ามไปได้ ทรงกันแสงอ้อนวอนให้เสด็จกลับและขอให้ทรงเมตตาตนาง ถ้าพระรถเสนไม่เมตตา นางจะขอตายอยู่ที่นี่ พระรถเสนได้ฟังก็บังเกิดความสงสารแต่ด้วยความกตัญญูต่อมารดาจึงกลั้นความอาลัยรักเสียได้ พระองค์บอกกับนางว่าขอกลับไปหามารดา ก่อน แล้วจะกลับมาหานาง ว่าแล้วก็ทรงพาสีเสด็จไปยังเมืองกุตารนคร นางกัทรินเห็นพระรถเสนลับพระนครแล้ว ทรงกันแสงเสียพระทัยจนสิ้นชีวิต

นางสันธมารเห็นพระรถเสนกลับมา นางเกิดความเสียใจอย่างหนักจนนอกแตกตาย พระรถเสนมาถึงเมืองได้เข้าไปในอุโมงค์ เอาลูกตาใส่ให้มารดาและป้า เอายาหยอดตา ตาของมารดาและป้าก็กลับคืนดังเดิม แล้วพระองค์ได้พามารดาและป้าขึ้นเฝ้าพระราชบิดา พระรถเสนทรงเล่าเรื่องนางยักษสันธมารแปลงกายมา จนทำให้มารดาและป้าได้รับเคราะห์กรรม พระเจ้ารถเสนได้ฟังก็ทรงสงสารพระมเหสี และตรัสขอโทษพระมเหสีทั้งสิบสองพระองค์ ต่อมาพระเจ้ารถเสนทรงจัดการอภิเษกพระรถเสนให้เป็นกษัตริย์ครองราชสมบัติในกรุงกุตารนครเป็นสุขสืบมา

ตัวอย่างที่ 3  
นิทานนานาชาติ\*

**ชินแบดกับนกยักษ์**

---

\* รุ่ง เลือมรังสี. นิทานพื้นบ้านอาหรับ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรวัฒนา. (ม.ป.ป.). หน้า 34-44.

## ซินแบดกับนกยักษ์

ซินแบดเป็นนักเดินเรือและนักเผชิญภัยที่มีชื่อของกรุงแบกแดด แต่ครั้งที่กลับมาจากการเดินเรือยังเมืองไกล เขามักจะมีเรื่องราวแปลกประหลาดมหัศจรรย์ และการผจญภัยที่น่าตื่นตาตื่นใจมาเล่าให้เพื่อนฝูงฟังอยู่เสมอ

คราวนี้ก็เช่นกัน เมื่อเพื่อนฝูงคนรู้จักรู้ว่าเขากลับมาจากการเดินทาง ก็เฮโลกันไปบ้านเขา ขอร้องให้เขาเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เขาได้ประสบมาให้ฟัง ซินแบดไม่ขัดข้อง คนทั้งหลายก็นั่งลงล้อมล้อมเขาไว้ แล้วเงี่ยหูฟังเรื่องราวของเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ

ซินแบดเล่าว่า

การเดินทางคราวนี้ ผมมีเรือที่เป็นของผมเองสองลำด้วยกัน แต่ละลำก็บรรทุกสินค้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่สินค้าคราวนี้ค่อนข้างจะน้อย ผมเลยยอมให้พวกพ่อค้านำสินค้าของเขาลงเรือไปด้วยกัน

การเดินทางของเราราบรื่นมาก หลังจากที่ได้ออกจากฝั่งมานานแล้ว เราก็มาถึงเกาะร้างแห่งหนึ่ง บนเกาะนั้นเราพบว่ามีไขนกกอยู่ฟองหนึ่ง มันใหญ่มาก ใหญ่จนน่ากลัว และมีลูกนกกำลังใช้ปากของมันจะเปลือกไขอยู่

พวกพ่อค้าที่ได้พบลูกนกจึงช่วยกันเอาขวานฟันเปลือกไขลากเอาลูกนกตัวใหญ่ออกมา ผมพยายามห้ามพวกเขาไม่ให้ทำเช่นนั้น พวกเขาก็ไม่ฟังเสียง กลับหันลูกนกออกเป็นชิ้น ๆ แล้วย่างกินกันอย่างเอร็ดอร่อย

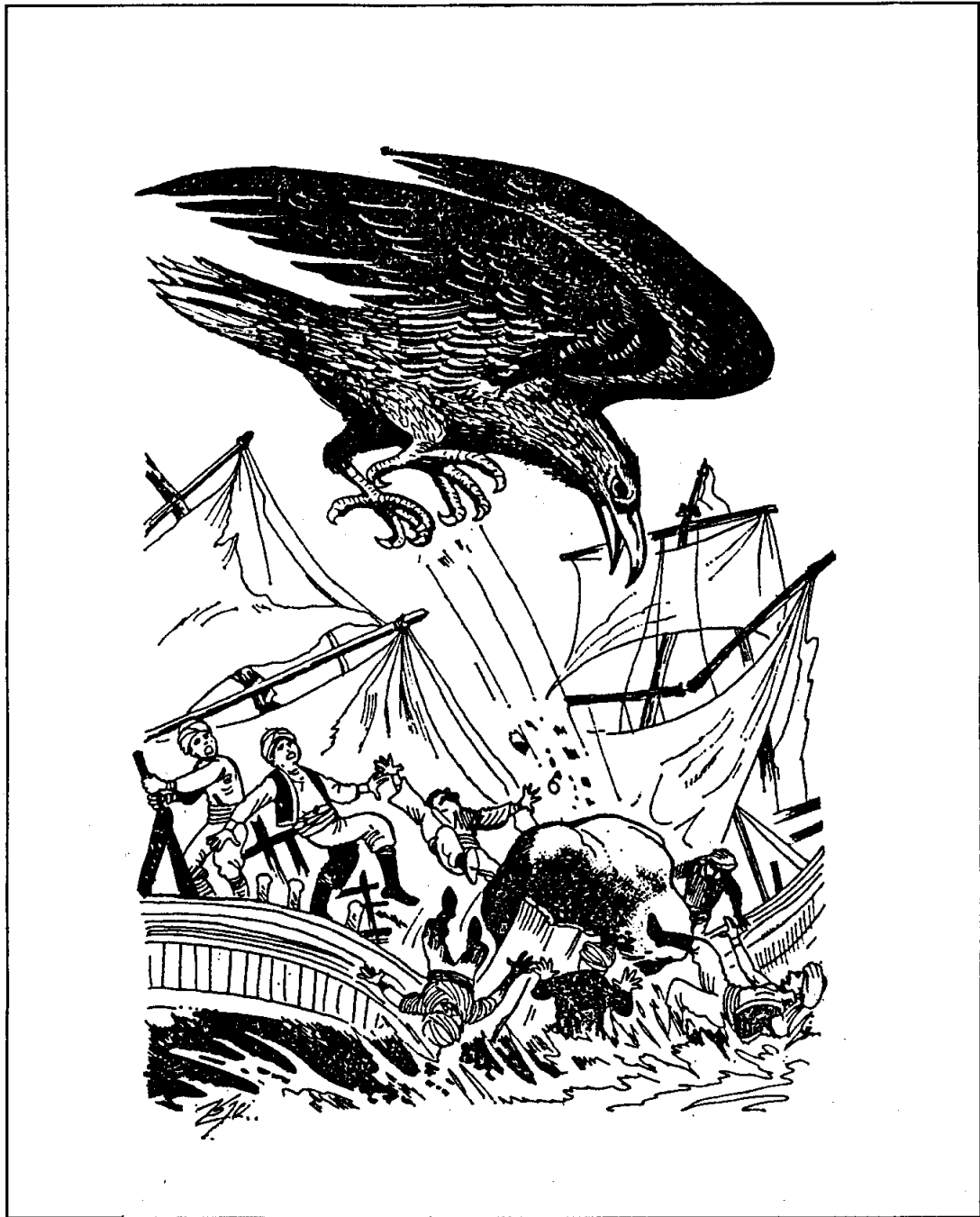
พอพวกเขากินเสร็จ ก็เห็นนกสองตัวบินอยู่ที่ขอบฟ้าลึบ ๆ กับต้นพอลแลเห็นเข้าก็ตกใจรู้ว่าพ่อแม่ของลูกนกตัวนั้นมาแน่ จึงสั่งให้ทุกคนรีบขึ้นเรือแล้วออกเรือแล่นห่างจากเกาะนั้นทันที

นกสองตัวบินใกล้เข้ามาทุกขณะ นกแต่ละตัวมันใหญ่เหมือนก้อนเมฆมหึมาก่อนหนึ่ง เสียงกระพือปีกของมันดังและแรงเหมือนพายุพัด มันบินลงไปในเกาะ ไปที่ที่มันวางไขอยู่สักครู่หนึ่งก็บินขึ้นมากลับไปยังทิศทาง ที่มันเพิ่งบินเมื่อสักครู่แล้วหายไป

เราทุกคนตกใจจนตัวสั่นเทิ้มเมื่อเห็นนกยักษ์ทั้งคู่บินใกล้เข้ามา มันใหญ่กว่าเรือของเราหลายเท่าจนเราไม่รู้ว่าอะไรจะเอาอะไรมาเปรียบกับมัน ฉะนั้น พอมันบินกลับไปเราก็รีบกางใบเต็มที่พยายามแล่นให้ห่างเกาะนั้นเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

ครู่ใหญ่ นกยักษ์สองตัวนั้นก็บินกลับมาอีก เราเห็นมันแต่ละตัวมีหินก้อนใหญ่ขยุ้มอยู่ในกรงเล็บของมัน มันบินรีมายังเรือของเรา แล้วทิ้งหินใหญ่ในกรงเล็บลงมายังเรือของเราทันที เรือลำหนึ่งคอยระวังอยู่แล้ว พอ นกยักษ์ทิ้งหินลงมากับต้นก็รีบเบนหางเสือหลบไปทางหนึ่ง หินตกลงข้างเรือน้ำทะเลปะทะเข้ากับเรือโครมใหญ่ แต่เรือไม่เป็นอะไร อีกลำหนึ่งหลบไม่ทัน

หินใหญ่ตกลงกลางลำเรือพอดี เรือแตกออกเป็นสองท่อน พวกกลาสีและคนโดยสารในเรือบ้างก็  
ถูกหินทับ บ้างก็จมลงไปในทะเล เสียงร้องระงมไปหมด เรืออีกลำหนึ่งก็ไม่กล้าเข้ามาช่วยเพราะ  
นักยักษ์ยังบินไปมาอยู่บนหัว จึงรีบแล่นหนีไปโดยเร็ว



ผมก็อยู่ในเรือแตกลำนั้น เดชะบุญที่ผมคว้าไม้กระดานเรือได้แผ่นหนึ่ง จะว่ายตามเรืออีกลำหนึ่งก็ไม่ทัน ก็เลยต้องลอยคออยู่ในทะเล บางครั้งผมก็ว่ายน้ำด้วยมือซ้าย บางครั้งก็ด้วยมือขวา ไม่ว่าจะว่ายด้วยมือไหน ผมจะต้องจับไม้กระดานคู่ชีวิตของผมไว้ไม่ยอมปล่อยให้ผมลอยอยู่ในทะเลนานเหลือเกิน เพราะที่ที่ลมช่วย พัดผมไปถึงเกาะแห่งหนึ่ง

ผมพักอยู่ชายหาดพักใหญ่ หลังจากนั้นก็เริ่มออกสำรวจเกาะนั้นไปทั่ว ๆ เป็นเกาะที่น่าอยู่มาก มีต้นไม้สีเขียวขจีผลไม้ต่าง ๆ ก็มีตกดิน มีหน้าซำยังมีลำธารน้ำจืดไหลรินมาจากยอดเขา ผมเด็ดผลไม้เหล่านั้นกินเป็นอาหาร และดื่มกินน้ำจืดในลำธารนั้น

เมื่ออ้อมหน้าสำราญดีแล้ว ผมก็ออกสำรวจต่อไป พอมาถึงที่แห่งหนึ่ง ผมก็พบตาเฒ่าคนหนึ่ง ร่างกายรู้สึกว่าจะอ่อนเปลี้ยมาก แกนั่งอยู่ริมลำธารสายหนึ่ง ตอนแรกผมเข้าใจว่าแกเป็นคนเรือแตกเหมือนกับผม จึงเดินเข้าไปทักแก แกไม่พูด พักหน้าให้ผมครึ่งหนึ่ง ผมถามแกว่ามานั่งอยู่ที่นี้ทำไมแกไม่ตอบ แต่ทำท่าทางให้ผมรู้ว่า แกต้องการจะข้ามลำธารไปฝากตรงข้ามและขอให้ผมช่วยยกแกขึ้นที่คอข้ามไปด้วย

ผมรู้สึกว่าแกคงต้องการความช่วยเหลือของผมจริง ๆ ผมจึงอุ้มแกยกขึ้นที่คอผม แล้วท่องน้ำข้ามลำธารไป พอข้ามฝั่งไปแล้ว ผมก็จะเอาแกลง แต่แกไม่แต่จะไม่ยอมลง กลับเอาขาสองข้างหนีบคอผมไว้แน่นจนผมหายใจไม่ออกล้มสลบไป

ผมรู้สึกตัวฟื้นขึ้นมา ตาเฒ่าก็ยังคงเอาขาหนีบคอผมอยู่ ผมสะบัดเท่าไรก็ไม่หยุด ขาแกหนีบเหนียวเหมือนชาติกแก แกใช้ขาข้างหนึ่งหนีบคอผมไว้แน่น อีกขาหนึ่งก็เตะผมอย่างไม่ปราณีปราศรัย จนผมต้องยอมจำนนต่อแก แกบังคับให้ผมแบกแกไปได้ต้นผลไม้ แล้วแกก็เก็บผลไม้กินอย่างสบายใจ แกให้ผมแบกแกอยู่ตลอดทั้งวัน เวลากลางคืนเมื่อผมล้มตัวลงนอน แกก็เอาขาหนีบผมไว้ตลอดทั้งคืน ตอนเช้าแกก็ใช้ขาเตะให้ผมตื่นพาแกไปหาอาหาร

ผมต้องถูกตาเฒ่าทรมาณอยู่อย่างนี้มาจนจำไม่ได้ว่าเป็นเวลานานเท่าไร วันหนึ่งผมไปพบน้ำเต้าแห่งตกอยู่ใต้ถุนหลายใบ ผมจึงเอามันทำความสะอาด แล้วก็หาลูกงุ่นซึ่งมีมากมายในเกาะนี้คั้นเอาน้ำของมันลงไปใต้น้ำเต้า หลังจากนั้นผมก็เอามันไปเก็บไว้ในที่แห่งหนึ่ง หลายวันให้หลัง ผมก็ไปเอามันมาลองชิมดู รสมันหวานหอม มันเป็นแหล่งงุ่นที่ดีที่สุดเท่าที่ผมได้เคยดื่มมา เมื่อผมได้เครื่องดื่มที่ถูกต้องเช่นนี้แล้วจิตใจผมก็ดีขึ้นเป็นลำดับ แม้ว่าจะต้องแบกตาเฒ่าอยู่บนบ่าตลอดเวลาก็ตาม ผมก็ไม่รู้สึกหิวหรืออะไรเลย ผมร้องเพลงกระโดดโลดเต้นไปตามใจชอบ

ตาเฒ่ารู้สึกแปลกใจที่เห็นว่า หลังจากผมดื่มน้ำอะไรจากน้ำเต้าแล้วก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาก ทั้งไม่รู้สึกเหนื่อยที่แบกแกอยู่บนบ่าตลอดเวลา แกจึงสั่งให้ผมเอาแหล่งงุ่นใต้น้ำเต้ามาให้แกดื่มดูบ้าง ผมก็เอาน้ำเต้าใบที่มีแหล่งงุ่นเต็มให้แกไป แกดื่มรวดเดียวไม่หยุดจนหมด ครั้น

แล้วก็แหกปากร้องเพลงเสียงดังลั่น พร้อมกับนั้นก็เหวี่ยงตัวไปมาอยู่บนบ่าผม ดังนั้นขาทั้งสองของแกที่หนีบคอผมไว้ก็ค่อย ๆ คลายลง ผมได้โอกาสก็ออกแรงเหวี่ยงแกหลุดออกจากบ่าโครมลงไปยังพื้นดินตาเฒ่าตัวร้ายนอนเงยบออยู่กับที่ ผมแค้นแกที่ทารุณกับผม ผมเลยเอาหินก้อนใหญ่ทุ่มแกจนตายอยู่ในที่นั่นเอง



เมื่อหลุดพ้นจากภรรยาที่ตาเฒ่าก่อกรรมทำเข็ญกับผมแล้วผมดีใจมาก ผมเดินตัวเบาไปทางชายหาด ก็พบว่าเรือลำหนึ่งจอดอยู่ที่นั่น พวกกลาสีเรือกำลังขึ้นบกไปเอาน้ำจืดกัน คนในเรือเห็นผมเข้าก็แปลกใจ หลังจากที่ผมเล่าเรื่องของผมให้พวกเขาฟังแล้ว พวกเขาก็ยิ่งแปลกใจหนักขึ้น พวกเขาบอกว่า "ตาเฒ่าที่ท่านไปพบมานั้น พวกเราแถบนี้เรียกกันว่าเฒ่าทะเล แก่ร้าย

กาลเป็นที่สุด ท่านเป็นคนแรกที่หลุดพ้นจากเงื้อมมือของตาเด้าคนนี้ได้ ทีแล้วมา ลงแก่ได้ซึ่ง  
คอใครละก็อ คนคนนั้นก็จะต้องตกเป็นทาสแก่ ให้แก่ซึ่งคือใช้งานทรมานไปจนกว่าจะตาย  
หลายคนต้องตายไปเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือของแก ฉะนั้นเกาะ ๆ นี้ไม่มีใครมีใครอยากมากันนัก  
นอกจากจะมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น”

กลาสี้นำผมไปพบกับตัน กับตันเมื่อรู้เรื่องราวของผมแล้วก็ให้การต้อนรับผมเป็นอย่างดี  
หลังจากนั้น เรือก็ออกเดินทางต่อไป หลายวันต่อมา เรือของเรา ก็ไปถึงเมืองท่าของนครใหญ่  
แห่งหนึ่ง

พ่อค้าคนหนึ่งที่มาด้วยกับเรือ สนทนกับผมมาก เขานัดผมให้ขึ้นบกไปด้วยกัน แล้วเขา  
ก็มอบกระสอบใหญ่ให้ใบหนึ่งแนะนำให้ผมรู้จักกับคนพื้นเมืองคนหนึ่ง เป็นคนเก็บลูกมะพร้าว  
พ่อค้าคนนั้นบอกให้คนพื้นเมืองนำผมไปเก็บมะพร้าวด้วย เขาบอกกับผมว่า

“ไปเถอะ ไปกับพวกเขา พวกเขาสั่งให้ทำอะไรท่านก็ทำอย่างนั้น อย่าแยกทางจากพวก  
เขาเป็นอันขาด มิฉะนั้นแล้วอาจจะมือนันตรายจนถึงแก่ชีวิตก็เป็นได้”



หลังจากนั้นเขาก็เอาเสบียงกรังมาให้ผมติดตัวไป ผมก็ออกเดินทางไปพร้อมกับเขา เราไปถึงป่ามะพร้าวแห่งหนึ่ง ต้นมะพร้าวที่นี่สูงมากยากเหลือเกินที่จะขึ้นไปเด็ด มะพร้าวลงมาได้ เมื่อพวกเราไปถึง ก็เห็นลิงกอริลล่าฝูงหนึ่งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว พอมันเห็นพวก เราเข้ามันก็หนีขึ้นไปบนยอดต้นมะพร้าว

พ่อค้าหยิบก้อนหินที่พื้นขึ้นขว้างไปทางลิงกอริลล่า ผมก็เอาอย่างเขาบ้าง พวกลิงถูกขว้าง ก็โกรธ มันเด็ดมะพร้าวบนต้นขว้างเราบ้าง เราก็เก็บมะพร้าวนั้นใส่ลงไปในกระสอบพอมันหยุดขว้าง เราก็เอาก้อนหินขว้างมันอีกจนมันโกรธเด็ดมะพร้าวขว้างเราอีก เราทำเช่นนี้จนกระทั่งกระสอบที่ เราเตรียมไปบรรจุมะพร้าวเต็มไปหมดเราจึงพากันกลับเรือ

เราเอามะพร้าวลงเรือ เมื่อเสร็จธุระกันแล้วเรือก็ออกเดินทางต่อไปอีก เรือแวะตามเกาะ ต่าง ๆ อีกหลายต่อหลายเกาะ บางเกาะมีพริกไทย บางเกาะมีน้ำมันสน ผมก็เอามะพร้าวที่ผม เก็บมาไปแลกกับพริกไทยและน้ำมันสน หลังจากนั้นผมก็ไปกับพ่อค้าอีกกลุ่มหนึ่ง จ้างคนลงไป งามไช้มุ๊กในทะเล ผมได้ไช้มุ๊กมากมาย ผมก็เอาใส่ไว้ในกระตักน้ำของผม

ในที่สุด เรือก็ส่งผมขึ้นที่ท่าใกล้เมืองแบกแดดมากที่สุด เมื่อถึงแบกแดดแล้ว ผมก็เอา พริกไทย น้ำมันสนและไช้มุ๊กไปขายได้เงินมามากพอดูทีเดียว ผมก็เอาเงินหนึ่งในสิบ แจกจ่าย ช่วยเหลือคนยากจนเหมือนอย่างที่ผมได้เคยทำอยู่ทุกครั้งทีกลับมาจากการเดินทาง ผมคิดว่า หลังจากผมพักผ่อนชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วผมก็จะออกเดินทางไปผจญภัยตามนิสัยใจชอบของผมต่อไป

ซินแบดจบเรื่องของเขาพร้อมกับเสียงหัวเราะดังลั่นผู้คนทั้งหลายที่ห้อมล้อมเขาอยู่ปรบ มือแสดงความพอใจ แล้วต่างก็แยกย้ายกลับไป พร้อมทั้งหวังที่จะได้ฟังการผจญภัยที่แปลก ประหลาดมหัศจรรย์นำตื่นเต้นของซินแบดอีกในวันหน้า



## คำถามท้ายบทและการฝึกเขียน

1. ต้นกำเนิดของนิทานมาจากไหน
2. นิทานพื้นบ้านมีลักษณะอย่างไร
3. นิทานพื้นบ้านมีกี่ประเภท อะไรบ้าง
4. นิทานสอนคติธรรมมีลักษณะอย่างไร
5. นิทานวีรบุรุษเน้นเรื่องใด
6. เทพปกรณัม แบ่งเป็นกี่ประเภท
7. นิทานชาดกคืออะไร แบ่งเป็นกี่ประเภท
8. นิทานนานาชาติเป็นอย่างไร ผู้เขียนควรมีทักษะด้านใด
9. สิ่งที่คุณเขียนนิทานสำหรับวัยรุ่นควรพิจารณาได้แก่สิ่งใดบ้าง
10. ฝึกเขียนนิทานพื้นบ้าน
11. ฝึกเขียนนิทานสอนคติธรรม
12. ฝึกเขียนนิทานวีรบุรุษ
13. ฝึกเขียนเทพปกรณัม
14. ฝึกเขียนนิทานชาดก
15. ฝึกเขียนนิทานนานาชาติ